

Den botaniske nomenklatur

Foredrag i Foreningen af Danske Havebrugskandidater ca. 1942

Navngivningen af fænomenerne og objekterne er en betingelse for at kunne tale om dem og skrive om dem uden hver gang at måtte beskrive dem. Målet er: Hvert objekt, hvert fænomen sit bestemte, entydige, videnskabelige navn, der kan lede en tilbage til det sted, hvor beskrivelsen kan findes, og dette mål stræber man efter overalt i videnskab og praksis, men vi er langt fra at nå det, og når det selvfølgelig ikke, før fremskridt ikke eksisterer mere, for nye erkendelser må nødvendigvis ændre vor opfattelse af tingene og dermed vore navne til dem. Imidlertid er ikke alene fremskridt skyld i den navneforvirring og de navneskifter, som vi alle har ærgret os over, adskillige andre forhold har her spillet ind, og navnlig tre af dem skal fremhæves. 1. Det at samme ting beskrives samtidigt eller omtrent samtidigt forskellige steder eller i hvert fald fuldstændigt uafhængigt af hinanden, men med forskellige navne; det giver os synonymmer. 2. Samme navn gives forskellige steder til forskellige ting; det giver os homonymer. 3. Ukendskab til eller uvillighed til at følge nomenklaturreglerne, som er svære at holde rede på og ofte er stødt an mod personlige eller nationale følelser eller kan synes uhyrlige; dette sidste giver os både synonymmer og homonymer og er vel nu om stunder hovedårsagen til, at mange af os går rundt og må huske to, tre eller flere navne for den samme ting. Foruden disse tre punkter spiller også trykfejl, misforståelser, systematiske fejl, svære navne (f.eks. uudtalelige og, om jeg så må sige, ustavelige navne), samt navne, der klinger omtrent ens eller har samme eller omtrent samme betydning, og adskillige andre forhold ind.

Indenfor de biologiske videnskaber med deres praktiske søstervidenskaber har navnemisæren vist været værre end noget andet sted indenfor videnskab og praksis, og det er derfor ganske naturligt, at der er gjort alvorlig indsats til at modvirke denne. Botanikken har i

dette arbejde tidligt søgt at skabe regler, og vi står nu så langt fremme, at vi tør håbe, hvis kendskabet til og respekten for disse regler bliver almindeligt udbredt, at vore efterkommere vil have nogenlunde, læg mærke til, at man kun kan sige nogenlunde, faste navne på planterne. Jeg skal i det følgende give en kort oversigt over nomenklatur-reglerne, idet jeg begynder med en kort historisk oversigt.

LINNÉ bragte med sit system orden specielt indenfor botanikken i det kaos, der forud herskede i biologien, og hans værk om planterarterne: *Species plantarum*, 1. udg. 1753, danner grundlaget for al senere systematisk-botanisk navngivning. Princippet for plantevarenavnene er det, vi stadig følger, at hver art benævnes ved to navne: Slægtsnavnet og artsnavnet; dertil kan så føjes et tredje navn, der angiver en underafdeling under arten. LINNÉ's autoritet i samtiden og eftertiden var stor, men dels yndede adskillige at hævde deres selvstændighed, dels forelå der ikke regler for gyldigheden af navne i det tilfælde, at samme plante fik flere navne. Først godt 100 år senere 1867, da navneforvirringen var stadigt voksende, tog en international botanisk kongres i Paris problemet op til diskussion og vedtog en af A. DE CANDOLLE forfattet lov om botanisk nomenklatur (*Lois de la nomenclature botanique*). Hovedprincipperne her er fortræffelige og har den dag i dag gyldighed, men ved prioritetspørgsmålet, det at en plante skal bære det navn, hvorunder den er gyldigt beskrevet første gang, manglede en begrænsning af, hvor langt tilbage man skal gå for at finde det gyldige navn. Et sådant skæringsstidspunkt (starting point) er absolut nødvendigt, og 1883 fremsatte DE CANDOLLE i *Nouvelle remarques sur la nomenclature botanique* forslag om forskellige forbedringer i loven og dens affattelse, deriblandt forslag om at betragte LINNÉ's *Species plantarum*, 1753 som skæringspunkt. Dermed lå reglerne egentlig ganske fast, og havde man fulgt dem, havde botanikken været væsentlig lettere at lære. Men dels blev reglerne misforstået, dels udstyret med forskellige tilføjelser, og dels gjort til genstand for udpræget Bessermachen. Endelig var, man fristes til at sige naturligvis, ikke alle tvivlstilfælde forudset. Til belysning af, hvad jeg mener med Bessermachen, skal et par eksempler anføres. *Ulmus glabra*, der er den på bladene mest ru art, burde ikke bære et sådant meningsløst navn (der dog hentyder til stammens lang tid bevarede glathed), men hedde enten *U. scabra*, der betyder ru, eller *U. montana*, der hentyder til, at den i Mellem-europa fortrinsvis er knyttet til bjergene. *Larix decidua* burde ikke hedde således, da alle Lærke-arter er løvfældende, men *L. europaea*, der sagde noget væsentlig om dens udbredelse. I det hele taget var

der stor stemning for geografiske navne, fordi de gav værdifulde oplysninger om plantens hjemstavn. Nutiden ser noget anderledes på dette forhold; ikke sjældent opdages det jo, at det første sted, hvorfra en plante er beskrevet, langt fra er dens mest typiske eller vigtigste voksested; man tænker blot på om man havde kaldt *Pinus Cembra*, der først er beskrevet fra Alperne og Karpatherne, for *P. alpina* eller *P. carpathica*, når dens hovedudbredelse ligger i Sibirien. Men nok om det, forvirringen steg og nåede sin kulmination især ved O. KUNTZE: *Revisio generum plantarum*, 1891, efter hvilken ca. 30000 planter måtte skifte navn. 1892 var der international botanisk kongres i Genova, hvor der fremsattes forskellige forslag til nomenklaturregler, men der opnåedes intet resultat. På den internationale botaniske kongres i Paris 1900 vedtog man, at man i 1905 specielt skulle behandle nomenklaturen. Det skete så ved en kongres i Wien, hvis resultat var, efter et forarbejde af JOHN BRIQUET, *Régles internationales de la nomenclature botanique*, 1905. Heri var en del af forslagene fra 1892 optaget, og særlig interesse knyttede der sig til regler for og en liste over nomina conservanda, d. v. s. slægtsnavne, som trods deres manglende prioritet eller andre fejl ved deres publikation, skulle bevares, fordi de var almindeligt anerkendte og anvendte. I 1910 holdtes en international botanisk kongres i Brüssel, der resulterede i en ny udgave af *Régles etc.* i 1911. Endelig vedtog man på den internationale botaniske kongres i Cambridge 1930, at udsende et nyt forslag med forbedringer af reglerne og navnlig udbygning af dem, for at kunne drøfte spørgsmålene på den næste internationale botaniske kongres i Amsterdam 1935. Resultatet af denne kongres er det grundlag, vi nu har at arbejde på, og foreligger som 3. udgave af *Régles etc.* under følgende titel: *International rules of botanical nomenclature, adopted by the international botanical congresses of Vienna, 1905, and Brussels, 1910, revised by the international congress of Cambridge, 1930, compiled by the editorial committee for nomenclature from the report of the subsection of nomenclature prepared by JOHN BRIQUET (†), udgivet med et forord af H. HARMS, 1935.*

Disse regler, som jeg kort skal gennemgå, består af 74 artikler (love) og 50 anbefalinger; de sidste minder ikke så lidt om BALSLEV's forklaringer til katekismen. 1–9. Almindelige betragtninger og ledende principper (6. Zoologi og botanik er uafhængige af hinanden). 10–14. De taxonomiske eller systematiske grupper. Jeg skal her blot dvæle ved et lille spørgsmål. Der opstilles her fra slægt og nedefter følgende grupper: Slægt (genus), underslægt (subgenus), sektion

(sectio), undersektion (subsectio), art (species), underart (subspecies, varietet (varietas), undervarietet (subvarietas), form (forma), biologisk form eller race (forma biologica), smitteracer (forma specialis) og individ. Det forekommer mig beklageligt, at man ikke har forbeholdt betegnelsen form for modifikationer, altså typer, der ikke har deres rod i genetiske forskelligheder, men i kår-forskelligheder (f. eks. land- og vandformen af *Polygonum amphibium* og den blå og den røde Hortensia) eller i skuddimorfi (f. eks. hos Vedbend og hos *Ficus pumila*). Man må selvfølgelig rette sig efter reglerne, men så bør man indføre en ny gruppe: Modifikation (modificatio, forkortet til mod.) som betegnelse for slige fænomener. 15-17. Gruppernes navne. Hver gruppe (varietet, art, slægt o. s. v.) kan kun have et navn: det ældste, der er i overensstemmelse med reglerne. Ingen må ændre et navn eller en navnekombination uden tvingende grunde baseret på indgående kendskab eller påvisning af at navnet strider mod reglerne. Hertil er knyttet anbefaling III: Ændringer i nomenklaturen må kun foretages efter fuldgyldige, systematiske studier. 18. Typemetoden. Hver gruppe har sin type: Typen for Rosaceae er Rosa, typen for Rosa er *R. centifolia* L. Nye arter beskrives på et original-eksemplar (specimen originale eller type specimen) og det anføres, hvor dette befinder sig. 19. Et navn skal være gyldigt publiceret (i art. 36-45 er dette nærmere præciseret: Det skal være publiceret på tryk eller ved udsendelsen til botaniske anstalter, foredrag gælder ikke. En beskrivelse, efter 1935 på latin, skal gives; undtagelsesvis kan en afbildning med analyser gælde. Dato for den latinske diagnose-publikation gælder i prioritets-spørgsmål). 20. Skæringsår for prioritet: For frøplanterne og karsporeplanterne Linné Species plantarum 1753. 21-22. Nomina conservanda. Slægtsnavne i strid med reglerne, men almindelig anerkendte 50 år efter deres publikation eller anvendte i monografier og vigtige floristiske værker skal bevares. De foreslås overfor den internationale komité, vedtages på en kongres og publiceres i en liste. De foreliggende regler rummer en liste over vedtagne og en liste over foreslåede, der skulle have været behandlet i Stockholm 1940. Disse nomina conservanda har befriet os for talrige navneændringer, der også ville have berørt mange haveplanter. Jeg skal forskåne Dem for at høre dem alle og kun nævne nogle enkelte. *Zantedeschia* Spreng. 1826 mod *Aroides* Heist. 1763 og *Richardia* Kunth 1818. *Aechmea* Ruiz et Pav. 1794 mod *Hoiriri* Adans. 1763. *Zelkova* Spach 1841 mod *Abelicea* Reichb. 1828. *Eranthis* Salisb. 1807 mod *Cammarun* Hill 1756 og *Helleboroides* Adans. 1763. *Tetragonolobus* Scop. 1772

mod *Scandalida* Adans. 1763. *Ailanthus* Desf. 1789 mod *Pongelion* Adans. 1763. *Plectranthus* L'Herit. 1785 eller 1788 mod *Germanea* Lam. 1786 eller 1787. *Callistephus* Cass. 1825 mod *Callistemma* Cass. 1817. Fra forslagslisten nævnes også et par. *Pteridium* Scop. 1760, men ikke i overensstemmelse med reglerne mod *Cincinnati* Gled. *Holcus* L. 1753 omfattende meget mere end vor nuværende *Holcus*, men står alligevel mod andre navne. *Armeria* Willd. 1809 mod *Statice* L. 1753 delvis. *Limonium* Mill. 1754 mod *Statice* L. 1753 delvis. Slås *Armeria* og *Limonium* sammen skal fællesslægten hedde *Statice* L. 23–26. Regler for navngivning til familier, slægter, underslægter og deslige. Slægtsnavnene er substantiver og skal staves med stort begyndelsesbogstav. 27. Artsnavne. Disse er enten adjektiver og følger da slægtsnavnets køn eller substantiver i nominativ eller genitiv. I anbefaling XLIII står der, at artsnavnene bør staves med lille begyndelsesbogstav undtagen de, hvad enten de står adjektivisk eller substantivisk, er afledte af et personnavn eller et slægtsnavn. Anbefalingerne er ikke love, og man er derfor ikke tvunget til at følge dem, man kan uden at synde svarligen stave alle artsnavne med lille begyndelsesbogstav. Dobbelte artsnavne skal forbindes med en bindestreg. Eksempler på artsnavne: *Campanula rotundifolia*, *Sorbus rotundifolia*, *Astragalus rotundifolius*, *Sedum rotundifolium*, *Campanula Medium*, *Lythrum Hyssopifolia*, *Lythrum angustifolium*, *Campanula Wilsonii*, *Vicia Ervum*, *Vicia Faba*, *Vicia angustifolia*, *Vicia dumetorum*, *Vicia saharae*, *Calligonum saharae*, *Impatiens nolitangere*, *Vaccinium Vitis-idaea*, *Vaccinium Myrtillus*, *Vaccinium uliginosum*, *Robinia Pseudoacacia*, *Adiantum Capillus-Veneris*, *Lathyrus sylvester*, *Lathyrus odoratus*, *Malva sylvestris*, *Pinus sylvestris*, *Origanum silvestre*, *Fagus sylvatica*, *Vicia sylvatica*, *Senecio sylvaticus*, *Geranium sylvaticum*, *Geranium Robertianum*, *Malva Tournafortiana*, *Circaea lutetiana*, *Phyteuma Halleri*. 28–30. Vedrørende underarter, varieteter og former. *Fagus sylvatica* var. *pendula*, *Fagus grandifolia* var. *pendula*, *Sambucus nigra*, *Sambucus coerulea* var. *nigra* er alle tilladelige navne, fordi det samme navn er brugt indenfor forskellige grupper. 31–34. Angående hybrider og chimærer. Disse betegnes ved henholdsvis et \times og et $+$ foran navnet og deres slægtsnavne dannes, hvis de er slægtsbastarder eller -chimærer, ved en sammenslutning af de to slægtsnavne. F.eks. *Salix* \times *rubra* (*Salix purpurea* \times *viminalis*), hvilket betyder, at man ikke ved, hvilken af dem, der er moderplanten; vides det skriver man f.eks. *Salix viminalis* $\text{\textcircled{f}}$ \times *purpurea* $\text{\textcircled{m}}$. \times *Crataegomespilus grandiflora* (*Crataegus oxyacantha* \times *Mespilus germanica*). $+$ *Crataegomespilus Dardari* (*Crataegus mono-*

gyna + *Mespilus germanica*). + *Laburnocytisus Adami* (*Cytisus purpureus* + *Laburnum anagyroides*). + *Solanum tubingense* (*Solanum Lycopersicum* + *S. nigrum*) eller, hvis man betragter *Solanum* og *Lycopersicum* som to forskellige slægter: *Lycolanum* eller *Solaparsicum tubingense*. 35. Gartnerplanters navne. Der nævnes et eksempel *Pelargonium zonale* Mrs. Pollock, der er i strid med de senere i bogen offentliggjorte regler for navngivning til gartnerplanter (regler fra havebrugskongressen i London 1930), efter hvilke ord som mr., mrs., herr o.s.v. bør undgås. 46–58. Regler vedrørende authornavnene efter artsnavne og for den sags skyld også efter de andre grupperes navne og for artsnavnes varietetsnavne. Reglerne fremgår af de omdelte eksempler. Navnet skal bibeholdes selv ved ændringer i begrebets omfang. *Centaurea Jacea* L. er blevet udvidet af forskellige forfattere til at omfatte arter, som LINNÉ betragtede som selvstændige, men den skal stadig hedde *C. Jacea* L., men *sensu amplo* tilføjes eller *emendavit* Godron; Godrons nye navn til den *C. vulgaris* Godr. er i strid med reglerne. Deles en slægt eller art skal en af de nye bære det gamle navn, *Lychnis dioica* L. kan efter at de nye arter er opstillet kaldes *L. dioica* L. s. l. (*sensu lato*), og de to nye arter kommer til at hedde *L. dioica* L. s. str. (*sensu stricto*) eller *L. dioica* L. em. Mill. og *L. alba* Mill. (*L. dioica* L. (p.)). Navnet bibeholdes, hvis en gruppe flyttes til en anden gruppe. *Lotus siliquosus* L. er lig *Tetragonolobus siliquosus* (L.) Roth undtagen hvis der opstår et tautonym (*Larix Larix*) eller et homonym (*Santolina suaveolens* Pursh er lig *Matricaria matricarioides* (Lessing) Porter, den må ikke hedde *Matricaria suaveolens* (Pursh) Buchenau, da *M. suaveolens* L. forelå i forvejen. Hvis slægterne *Dentaria* L. og *Cardamine* L. forenes, skal samleslægten hedde *Cardamine* L. em. Crantz, fordi CRANTZ var den første, der forenede de to slægter og anvendte navnet *Cardamine*; den kan også kaldes *Cardamine* L. s. *ampl. Lythrum intermedium* Ledeb. 1822 skal, hvis den opfattes som varietet af *L. Salicaria* L., hedde *Lythrum Salicaria* L. var. *glabrum* Ledeb. 1844 og ikke *L. Salicaria* L. var. *intermedium* (Ledeb.) Koehne 1881, fordi LEDEBOUR, da han nåede til at opfatte den som en varietet kaldte den *glabrum* og ikke *intermedium*. Han kunne ligeså godt have anvendt det sidste navn, og så havde det været det gyldige. 59. Et navn må ikke forkastes, fordi det er slet valgt eller misvisende. *Ardisia quinqueгона* Blume 1825 står for *A. pentagona* DC. 1834, skønt *quinqueгона* er en sproglig uhyrlighed; noget ganske andet er, at hvis man idag beskriver en ny art med et eller andet femkantet, bør man kalde den *pentagonus* (*a* eller *um*) eller *quinqvangelus* (*a* eller *um*). *Larix decidua*

står for *L. europaea*, men hvis man idag opstiller en ny art af en ny slægt og udskiller slægten fra en tidligere på at den er løvfældende, bør man ikke kalde den nye art *decidua*. 60. Et navn skal kasseres, hvis det strider mod reglerne; det kan være overflødigt, fordi det tilsidesætter et ældre regelret navn eller er et homonym eller et tautonym. *Linum Radiola* L. 1753 kan også hedde *Radiola linoides* Roth, da den ikke kan hedde *Radiola Radiola* (L.) og heller ikke *Radiola multiflorum* (Lam.), da navnet *Linum multiflorum* Lam. 1778 var overflødigt da det fremkom. Navne, der er talord, ord som anonymos, novus, botaniske fagudtryk (*Radicula*), skal kasseres. 62. Navne, der skaber forvirring, fordi man ikke kan blive klar over, hvad de dækker, kan ikke blive stående. F. eks. *Rosa villosa* L. og *Populus balsamifera* L. 70. Den oprindelige retskrivning ved den regelrette publikation skal bibeholdes, dog bør grammatikalske fejl og oplyste trykfejl rettes. *Ailanthus* skal have sit h, skønt det kommer af et kinesisk eller japansk ord ailanto, men DESFONTAINES skrev det med h. Ligeledes skal det hedde *sylvatica* L. og *silvestris* L. samt *chinensis* L., men nye arter skal kaldes *silvatica*, *silvestris* og *sinensis*. Genitiv af personnavne dannes ved navne, der ender på a, ved at tilføje e, ved navne, der ender på andre vokaler og r, ved at tilføje i, og ved navne, der ender på andre konsonanter, ved at tilføje ii. Slægtsnavnets køn er det, som author har givet det. Forfattere, der opstiller nye slægter, hvis køn ikke fremgår af de tilhørende artsnavne, bør anføre, hvilket køn de tildeler slægtsnavnet. 73 og 74 er om jeg så må sige regler for reglerne og deres fortolkning. Endelig gives i et appendix 1 ½ side regler for haveplanters nomenklatur, men jeg skal nok vogte mig for at give bagerbørn hvedebrød.

Skal vi til slut se på nogle eksempler, der måske bedre end de mange ord, De har måttet døje om reglerne, kan oplyse om hvorfor en plante skal have det eller det navn, og hvordan det er gået til, at den har skiftet navn så mange gange. Rødgran skal hedde *Picea Abies* (L.) Karst., fordi LINNÉ har kaldt den *Pinus Abies* og KARSTEN er den første, der har anvendt LINNÉ's artsnavn i forbindelse med slægtsnavnet *Picea*. Var arten opretholdt som en art af slægten *Abies*, skulle den have heddet *Abies Picea* Mill. Alle de følgende navne er overflødige og derfor ugyldige. I mange år har vi kaldt den *Picea excelsa* (Lam.) Lk., og dette navn blev en tid lang foretrukket, fordi man ikke syntes, at den kunne bære artsnavn, der stammede fra en så nærtstående slægt, som den ovenikøbet havde været forenet med. Den amerikanske art, der nu skal hedde *Picea rubens* Sarg., har vi i mange år kaldt *Picea rubra* (Lamb.) Lk., men det kan den ikke hedde,

dels fordi *Pinus rubra* Lamb. var ulovligt, da *Pinus rubra* var brugt tidligere af MILLER, ganske vist med urette om LINNÉ's *Pinus sylvestris*, dels fordi kombinationen *Picea rubra* var brugt allerede 17 år tidligere, også fejlagtigt af DIETRICH om *Picea Abies* (L.) Karst. Ser man på dens synonymymer, vil man af dem let slutte, at den bør hedde *Picea americana* (Gaertn.), men navnet *Pinus americana* havde GAERTNER anvendt med urette, da det 23 år i forvejen var anvendt af MILLER om *Tsuga canadensis*. Alm. Ædelgran skal hedde *Abies alba* Mill. non Michx. Man kunne vente, at den skulle hedde *Abies Picea* (L.), men den navnekombination havde MILLER benyttet allerede 1768, således at hvis de to slægter slås sammen, skal den fælles slægt hedde *Abies*, for det er det ældste navn og Rødgran skal så kaldes *Abies Picea* Mill. Ædelgranen har vi i mange år benævnt *Abies pectinata* (Lam.) Lam. et DC., men dels er navnet *Pinus pectinata* Lam. 25 år for sent, dels er kombinationen *Abies alba* ældre end *A. pectinata*. Når man en tid var tilbøjelig til at kassere *Abies alba*, skyldtes det forveksling med *Abies alba* Michx., der er et synonym for *Picea glauca* og først fra 1803. Hvidgran er et vanskeligt tilfælde, den kaldes også forskelligt i forskellige floraværker, men bør hedde *Picea glauca* (Moench) Voss. Af dens synonymymer kan det se ud, som om den skal kaldes *Picea canadensis* B.S.P., fordi MILLER så tidligt som 1768 tilsyneladende med rette døbte den *Abies canadensis*, men den eneste plante, der med rette kan bære det navn, er *Tsuga canadensis*, som hvis den bliver regnet til *Abies*-slægten, hvilket MILLER burde have gjort, idet han har udskilt *Abies* af LINNÉ's store *Pinus*-slægt på en sådan måde, at vor *Tsuga*-slægt kommer med der ind under, skal kaldes *Abies canadensis* (L.) Michx., en navnekombination, der er meget yngre end MILLER's. Det ældste artsnavn, som kan få lov til at stå, bliver altså MOENCH's. Alm. Lærk *Larix decidua* Mill. kan som følge af tautonym-forbudet i reglerne ikke hedde *Larix Larix* (L.) Karst. Det kan i denne forbindelse nævnes, at zoologerne anerkender tautonymer, således, at en bestemt varietet af en måge-art udmærket godt kan hedde *Larus Larus Larus*. De amerikanske botanikere har på forskellige kongresser ofte givet udtryk for, at de gerne ville anerkende tautonymerne, men det stred altså mod alle de foreliggende regler, og amerikanerne bojede sig. Rødege skal hedde *Quercus borealis* Michx. og hverken *Q. rubra* Du Roi, der er et utilladeligt synonym til en varietet af *Q. borealis*, eller *Q. rubra* L., der er en helt anden art, som ikke kan vokse her i landet, og til hvilken de til Europa indførte Rødege af forskellige forfattere fejlagtigt har været henført. Vor almindelige Landevejspoppel også kal-

det Kanadisk Poppel har figureret under mange navne, f. eks. *Populus deltoides* Marsh., *P. deltoides* C. F. Hoffm., *P. deltoidea* Bartr., *P. virginiana* Foug., *P. monilifera* Ait. og *P. balsamifera* L. non Du Roi. Egentlig troede man, at de skulle hedde *P. balsamifera* L., men dette navn hører til dem, der må kasseres, fordi det har givet anledning til misforståelser; ganske vist er det næsten sikkert, at LINNÉ's art dækker over en varietet af *Populus deltoides* Marsh., som Du Roi fejlagtigt har kaldt Balsampoppel, *P. Tacamahaca* Mill. for *P. balsamifera* og talrige floraværker har brugt *P. balsamifera* L. for Balsampoppel. Landevejspoppelen skal hedde *P. × canadensis* Moench non Michx. var *serotina* ♂, den er en bastard mellem Virginsk Poppel, *P. deltoides* Marsh. og Sortpoppel, *P. nigra* L. Endelig er til slut nævnet et par navne, der til evig tid vil skifte efter de skiftende opfattelser af slægtsafgrænsningen. Var tautonymer tilladte skulle *Cerasus acida* hedde *Cerasus Cerasus* (L.). Hermed håber jeg at have gjort Dem klart, at vi engang ad åre, når et enormt arbejde er gjort til bunds, kan nå til faste eller næsten faste navne på planterne. Lad vore efterkommere glæde sig dertil.